

Samsara

Daniela Achim Harabagiu

E toamnă ancestrală, copacii au decis,
Să se dezbrace tainic de- a lor frunză,
Ferindu-și ramurile de un îngheț promis
Al iernii celei aspre, ce urmează.

Tu însă, îmbracă-mă în strai cu a ta iubire,
Ce-o porți adânc ascunsă-n pieptul tău,
Surprinde-mă încet cu-n gând, c-o tresărire,
Cum toamna, ne surprinde cu decorul său.

Eu știu că mă iubești, chiar tu mi-ai spus,
În felul tău ciudat sau chiar original,
Numai că eu, abia într-un târziu am înțeles,
Iubirea mea cuprinsă, de al iubirii val.

E toamnă cum a mai fost și vor mai fi,
Și iarnă și veri și primăveri și fluturi,
Tu mie fuga și revenirea-n rai îmi ești,
Iar eu, sunt o nebună, care te iubește.